

Ligeti Éva
A szó kevés

a
szó
kevés
elmondani
mi az, mi fáj
a szó elszáll
akár egy
suhanó
sirály
ma
akár egy
búgócsiga is
lehetnék, kit élet
keze forgat, pedig szeretnék
megállni saját lábamon, botladozva
de a magam útját járni, omladozva, mint egy
kapkodva összetákolt épület, inog a lábam is, fejemben
révület, mégis, sorsomról dönthessek saját magam, kábaságom
megtántorít, szédelegve tévelygek tova, hova még lehetne menekülni
magam elől, s előletek, félek, mindennap ígérem, erős leszek
kihívás minden probléma, reménytelen helyzetben is van
kiút, s ha kemény velem az élet, hát, legyen! majd
megmutatom, hogy elbírok minden terhet, nem
kutatom okát a bajnak, cipelem a keresztem
de kallódó álmaidat nem eresztem
hit, remény és szeretet vezérel
érezem minden mozdulat
fáj, ezer sebből
vérzek
a szó
kevés
elmondani
mi az, mi fáj
a szó elszáll
akár egy
Suhanó

Mező Hajnalka
Csempezőldje

Te holdköveket köhögysz
fel magadból, láttam,
fel is szedtem néhány
halványkékben játszó

ametisztcseppeket izzadsz
a nagy pihesúlyos takaró
alatt, és távoli bolygók
derengésében dideregsz

az orvosok színezüstöt
csapolnak le belőled
és a fakó pipettákon
drága ércek csillognak

a gumikesztyűkre meg
aranypor ragad és fél
kiló gyémánt fordul
ki belőled naponta

szóval én tudom, hogy
te mitológiai alak vagy
hát miért nem szólítasz
valamilyen erőket, miért

nem szórsz villámokat,
miért fekszel kínokban
a számozott lepedőn
és miért nézel rám

ennyire emberül?

Találkozunk mi még

porlepte úton
 piros sárga és kék trikós fiúk
 maszatos arccal
 és lila ruhás kislányok
 körülöttünk
 vattacukor és bólogató kutya a kezükben
 Édes öcsémék tüzet pörgetnek
 a ponyvákat szél fújja
 én hármat találok el
 pálcákat török
 szédülök a hintától
 egy nagy mély mézsárga kanyonban
 Meglepő módon
 mindenki ott van
 egyszerre kicsin és nagyon
 akikkel valaha bármit is kereszteztünk
 Nyomást érzek majd a levegőben
 és te azt mondod, kicsit halkabban
 a messzi viharoknál:

Ébredj, Néreida

Neked gyógyszerillatú

a lelked, kiöntenélek
 a növényekre, mint
 régen a szűrős vizet
 még mindig primitív
 félelem él bennem
 az ilyesmitől, én mézet
 akarok és ezüstöt és
 porrá zúzott csontokat,
 szürke üvegekben
 fénylő balzsamokat,
 kérges tenyerekből
 gyógyfüvet, amit
 nyálukkal kevernek
 mormogást, egy még
 meleg testet, ami a
 fagyhaláltól óv

Gyere velem

oda ahol fák nevetnek
hátravetett fejjel, oda ahol
fűsthajukat hordják a sziklák
a virágok sohaszebbek
gyere, vedd le az inged
sétáljunk túl ezeken a
szűrős tekinteteken
fák méregzöldjét isszuk
majd és apró állatok
lüktetését, tóizű hajamat
fésülöm reggelenként
a te bőrod cserzett
ereid kidagadnak
homlokod fénylik
éjszakánként belopózunk
a falvakba, én férfiak
álmába világítok, te
megtermékenyíted a
meddő asszonyokat
és muzsikát hallgatunk
a kiszűrődő fénynél

számos utódunkat
később befogják
mi a népmesékben
élünk tovább

Nagyatádi Horváth Tamás

Örök biztató

Remegő kezed alól
egyre könnyedebb vonalak,
egyre biztosabban záruló
gömbölyű alakzatok,
és egyre törékenyebb ívek
rajzanak a fehér lapra.

Útjaid nem fogynak
lábadat, mégis, egyre kevésbé
zavarja görcs, nehézség,
járásod csak egyenesebb lesz.
Mintha valami készülődne
a lapos történetek ülepedtével...

Holnap még nem az ünnep
hajnalát köszöntheted,
ám az átvirrasztott éj után
izzó szemed tisztábban lát,
mint ezelőtt akármikor
örömben, várakozásban.

Életet zendítő dallam árad
kemény ágyat kívánó részeidben,
ébreszt, és mintha muszájból,
vég nélkül darálod magadban
dallamára az örök biztatót:
Veletek leszek mindennap.

Sötétlő télbe

Rövidülnek egyre a napok.
Irigyen rejtik el világukat,
a szerteszóródó égi fényt,
s ködpaplannal a felhőkapukat.

Rövidülnek egyre az évek...
Nem jók a régi, hetyke miértek,
amelyekkel gyerekes lépteim
hosszát egykor a nyárhoz mértem.

És elégnek a könnyű titkok;
füstté válnak, mint összesepert
száraz levelek, és hamuvá,
a gondosan végzett munka után.

Szakadó képek zaja új hozzád:
szirmok hullanak így az első
faggyal a sötétlő télbe,
a szerelem e világi végzetével.

Müszterion

Ki kérdezné, milyen
régóta vacakol itt
ezzel az átokkal
– mintha lenne értelme

gondolkozni régi
és örökre elveszített
jelenlétén. Résztelen
szelek nyitnak zúgó

úrt parázsló agyába,
míg az új égre gondol,
és arra, hogy jó volna
érkezni messzi helyekre

vezérlő csillaga útján
énekelve, táncolva,
magafeledő álomból
ébrenlétbe hajolva.

Oranta

Most nem emlékszel, akárhogy
erőlteted magad, hogy máskor
sírtál-e már úgy, mint akkor,
az égre tárt karú Szűzanya

képe alatt, az örömhír
értelmének villanó fényében
állva, ahogy eztán arra
sem fogsz emlékezni talán,

ahogy ím', ama kép kísért,
hiszen kemény vagy,
kikezdhetsen és sima,
hiába a mennyek minden

megnyílása fölötted,
holott a titkaid kulcsát őrző
szekrénykében, hívogató
szenvédélyeidbe gyűrve

ott az a régi kép Noéről,
ahogy azon a világeleji
napon átlátszó lélekkel
várja vissza galambját.

Tari Gergely

Barátaim tanácsára

Régen azt írtam volna:
nem számít.
Ma már csak össze
vagyok zavarodva.
Új személyiségem,
szinte bevált, s
meg-megadatik
az értelmes
kommunikáció.

Eszternek

A levegő karomban porcelán már,
s ruháid vagyónában bolonddá lettem.
Csupasz karomban csak a te véred
folyna, míg meztelen testemen álmodba
halnál, hogy újra, újra enyém légy.

S a holt világ képzetek közt, buja szellőm
fénybe porlad, s
szirtek fokán vigyáz rád, hogy le ne ess;
Barna tincseid közt
a holdfény szerelem!

Eszter vége

Ma is lengén öltöztél,
csak a fagy leplezte komorságod.
Majdnem elhittém, hogy tudunk lélegezni,
talán víz alatt, talán víz felett.

Aztán ma eltörtem a jelen szentségét,
hagytam, hogy elnyeljen a furcsa érzés,
hogy elsírd magad. Mit hagytam?
Kiprovokáltam, hogy bánhassam.

Bántottam a kedd délutánt, bántottam
a jövőt, megöltem. De boldog leszek.

Eszter fekve

Lefekvés előtt magáról
beszélt, altatót dúdolt
nekem a megnyugvás.
Gondolata néma fahéjillat,
szíve a legszebb,
a vágyódó,
a szerelmes ábránd.

Eszter sebei

Jó éjszakát, hintette apró szemcséit
forró verandámra gondoskodó
személyed, s hited szerint lerendezted
az érintkezés múltó élvezetét.

Szemedben gyilkoltam meg a telet,
s tested hús remegése
vetkőztette le pironkodó természet
hullámzó levelit, bohó színészem.

Vinklmann Attila
Naplótöredék

Mert elkényeztetett, nyegle kölykök közt éltem,
Kik unták már, mit adhatott a lét.
Csömörrel nézték a fények és a kéjek
Eléjük hordott minden örömét.

Én sírtam a vágytól, ha elhagytál egészen,
Mert féltem a csöndben, s nem hittem, hogy vár
Enyhítő mulatság ember sűrűjében.
Botlik a láb, ha rossz ütemre jár.

És túrtam, ha nevétek csöndes szegénységem,
Koldus a koldusnak nem nyújthat telt pohárt.
De tudtam, hogy árva, mint csillag az égen,
S nem bűnös mind, ki új ígére várt.

Bocsásd meg vétkem, és vétkeik majd nékik,
Kik érzik és félik, hogy nincsen visszaút!
Ki lenne más, ki álmainkban fénylik?
Te készítsz bölcsőt, s te fonsz majd koszorút.

Számadás félúton

Lassan megöregszem...
Magasan még a nap,
Melytől létem lombja új erőre kap,
De érzem már a csöndnek s avarnak illatát.

A fa már kiszáradt, s rémulten nézhetem,
Ha megtört az egész, mi lesz majd énvelem,
Ki viszi lelkem a túlsó partra át?

Széttiport esztendőök súlya nyomja vállam.
Fekete malmoknak őrlő morájában
Munkál az enyészet istenóráként.

Keserű káromlás, múltó bizonyosság.
Fogszorított átkok hullámai mossák
Partjait az égnek. S nem ad több reményt.

Rettegsz majd még te is! A végső ponton túl,
 Hol gyarló fohászod a föld porába hull,
 S fergeteg tépázza az elhagyott kerteket.

Most jó még, s csak várunk: mit hoz a bölcs idő.
 Bor hevíti vérünk, s mit számít, ha jó
 Egy új nap... De vigyázz!
 Az lesz, mi eltemet!

A tékozló fiú

Harminc napig zúgtak harangjaid.
 Harminc napig volt házad otthonom.
 Zokogva nézték mind az angyalok,
 Ahogy hitem s szerelmem elhagyom.

Hiába gyász, hiába bús fohász.
 Hiába volt rohanni átkozódva.
 Meghalt a fény, de halni mit sem ért,
 Hát visszatértem hűvös templomodba.

Fagyott testemre köntös nem jutott,
 Gyűrűddel nem jegyeztél engem el...
 Éhezve állok áldott asztalodnál,
 S nem hiszem már, hogy kegyed felelem.

De így van jól. Ismerlek én, Uram!
 Szeretsz, tudom, mutasd hatalmadat!
 Ha meghalok, majd szemtől szemben állunk,
 S én emelt fővel várom jussomat.

